

SKIPBROTIN

(Framhald frá 1. síðu)

ömmikið, tá ið maður hefur svolt-
að.

Um middagsleitið fór eg upp,
fekk klæði frá Dánjali at fara í.
Gekk ein tein gjognum bygdina,
oman á Klett. Nú var vindurin
stokkin cysturum, hevði tikið
nógv úr sjónum. Setti meg eina
løtu í ein neystakjast. Illa við, tí
tað var ikki fjarðroft enn. Ikki bar
til at glaða eftir hjálp heldur,
tí sýnið var so ringt, at tað sást ikki
inn á land. Eingin friður var á
mør — teir neyðstøddu umborð,
og eg sat her, hevði tað sum til
Himmiriki. Men lítið bar til at
huga, ruggin í hovdnum, veikur.
Raggði heim aftur og setti meg
at tala við húsfólkið. Tað bar heldur
ikkí til, sovnaði niður á borðið,
sum eg sat.

Soleiðis gekk tann fyrsti dagur-
urin. Eg át og svav. Tey gingu so
stillsliga og søu til mín.

Fyri lýsing vekir Dánjal: »Nú er
gott veður, so er tú mentur at
koma við Annars nýtir tú
ikkí at fara, vit eru mannaðir sjálv-
ir. Havi biðið niðristovubróðurnar
báðar koma við, so vit nýta ikki
at vera fleiri.«

Eg leyp av seingini, og tað var
bert ein løta, so vóru vit bæði í lán-
ir og hovdu etið, fóru tilbáts. Eitt
knógt áttamannafar við sterkum
motori. Konan fylgdi okkum á
klettin og rætti eitt fullt matskrín
niður í bátin.

Vit leggja frá landi, sigla suður-
við. Streymurin ber soleiðis til.
Kenni meg heilt byrgan aftur.
Veðrið er gott, turrur mjørki heilt
niður á sjógvn. Morguntøgn á
bátinum. Dánjal stýrir, niðristovu-
bróðurnir sita uppá motorhúsinum
frá framman og smásývja.

Meðan eg har siti, og motor-
urin klikkir so góðsliga í kvirruni,
rennir fram fyrri meg, tá ið eg
kom á land hetta kveldið í tí litlu
mølini. — Stívir í ryggnum av
svimjing, grulvandi niðan á grønt
gras. Tá ið eg so sansaði, hvat ið
hent var, kom sovoriðin frøði á
meg, at eg rullaði á vøllinum,
rópti og læði, græt. Tungt og rætti-
liga langt var at vinna seg til hús,
men tað helt og vera smátíng. Eg
lívdi, og nú skuldi eg heim. Hetta
elvdi mær sovoriðna gleði og áráði,
at eg helt avstað á øllum fyra, upp
gjøgnum liðina niðan á Háls. Veit
ikkí, hvadann hesin gessurin kom
frá, tí tá ið eg kom inn í brimið
fyri mølini var næstan úti við mær.
Hetta, at vera á heimveg, sat so
fast í sinninum, at eg fíllaðist ikki
á at finna, hóast eg hevði verið
burtur so mong ár, og hóast eg
langar lotur visti ikki til mín. Tá
ið eg hevði fingið ta gomlu hurð-
ina upp, var komin á mál, fór eg
umkoll. Húsfólkið vaknaði av
tumblinum.

Best sum er lættir mjørkin, eg
siggi upp í bergið, vit sigla fram-
undir, siggi fuglin á rókunum, í

luftini úti fyrri. Hoyri aldurnið
við strondina og æðurnar sum
oðaðu og pliaðu sínammillum við
klettin. Í tí sama kom sólin úr
havsbrúnni — liðandi, blonk og
bulmiki, breiddi morgunglæmuna
niður á havið — eitt gos av ljósi
og litum, so skorarnar stóðu gull-
drignar í erva og ljómin skein av
fuglaveingjunum uppi yvir okkum.

Eg sat uppløddur og stardi.
Undraðist! So mangan góðveður-
morgunin hevði eg upplivað bæði
heima og burtur um heimins ríkir
og lond; men aldri hevði tað nom-
ið soleiðis við meg áður, altíð so
nógv annað sum kom framfyri —
gerandisdagurin, slitið og sleipið!
Nú sat eg og sá við nýggjum eyg-
um, sum í barnadögum, tá ið
tað bar til at siga mær, at róta-
tjovarnir báðu í mánanum og at
sólin var Guds andlit. Hvadani var
hetta nýggja sýnið komið, hvat var
hent meg? Skipbrotið! Dagar og
nætur við rókum um og kundu einki
gera, søtu bara og kendu hendur-
nar so undaliga tómar, tað skreið
í lógnum eftir at fáa hendur á
neyðini, verja okkum. Men tað bar
ikkí til, neyðin hevði ongan kropp,
einki skapils, einki tilhald, var
bara her í havinum, sum hevði fing-
ið berserkagang og dungaði seg upp
í fjøll uttanum okkum; hon var í
tí grøna sortanum undir hválv-
inum, hvorja ferð eitt sovorið
berg leyp oman yvir hetta jarnkoll
brið, vit rókust á, hon var í tí yl-
andi kvirruni í aldudølunum. Neyð
in gjordi eygað gløgt og hugan
viðkvæman. Vit søtu og søu lívið
við lutum og lótum í einum sýni,
stóð mestsum burturfrá at siggja,
tent uppá deyðans dökka baksýni.

Nú var nógv øðrvís vorðið,
enn tá ið vit vóru í verkum. Nú
vórðu okkara gerðir ein grá rúgva
av misfatan. Hvi hovdu vit ikki
lívað okkara dagar øðrvís, var-
ligari, glaðari, meira medvitit?
Nú vóru tað barnadagarnir, sum
stóðu og lýstu, sum eitt veður av
ljósi, tann tíðin áðrenn gerandis-
dagarnir komu, tá ið vit spældu
lívið, tá ið tað var okkum ov lítið
at ganga, vit máttu hoppa, loypa,
renna, træða dans fyrri livinum,
fyrri øllum livandi, fyrri steini og øllum
heimi.

Eg mundi hava dúrað í hesum
háldreymum, tí alt í einum kvakk
og upp, báturnir setti harðliga og
sló eitt streymabár frá sær. Vit
hovdu lagt á fjørðin, og tað skeyt
eitt sindur í; men væl gekk tvørtur-
um, komu inn undir hinumegin og
sigldu aftur framvið landi.

Best sum vit koma fyrri ein lít-
lan skúta, siggja vit bátar fara inn
í móti norðan fyrri. »Hvat er her á
vásie, tekur annar niðristovubróð-
urin til, grind ella hvat?« Men tað
var ikki grind, tá ið vit komu eitt
sindur longur norð, sá vit hvussu
vorðið var: Tað hálva skipið stóð
strandað fyrri landi inni í tí litlu
buktni.

Vit sigla inn, Nógvur bátur við
borðið, trokan av monnum á dekk-
inum og inni á landi, mikið mál-
geip. Ája, vit troka okkum at
borði við ein enda, sum hongur
niðureftir skipssíðuni og lesa okk-
um upp, binda bátin. Her er sum
í Bálaði! Avtakið av monnum,
fleiri fullir, sum við róp og gang
trokast um lastalókurnar og royna
at kráma til sín av tí, sum er í
skipinum. Dánjal og niðristovu-
bróðurnir leggja í vaðið sum harð-
ast, koma beinan vegin í horna-
tøkur við menn, teir skotra til-
viks; men tað verður ikki víkið!

Eg fari fram undir bakkann.
Hugsi um hvat eg man fara at
siggja — deyðar skipfelagar, teir
innistongdu ...? Men, nei, har er
einki; allar hurðar opnar, skáp
brotin upp og tómd, rúmini sorg-
að. Lz sóknist eftir klæðum mín-
um, í tí svarta koyggjusekkinum við
messinglasi. Nei, hann er ikki at
finna. Fari út aftur á dekkið.
Hyggi at hesum mikla stáki. Hver
bátsmanningin tykist arbeida sam-
an, baksa sær tað, teir kunnu fáa
uppúr lastini ella aðrastaðni av
skipinum og leggja í rúgvu á dekk-
inum, seta varðamann við. Eg
gangi frá rúgvu til rúgvu og hyggi.
Hvorja ferð eg siggi ein koyggju-
sekk, biði eg varðamannin sleppa
mær at hyggja at honum. Summir
jattaðu og vóru frýntligir, buðu
uppi munnin, Aðrir vóru tvitnir,
spurdu hvi.

»Tí eg leiti eftir mínum egna.«
»Ha, nokur manning á vrak-
inum?«

»Ja, eg ið hvussu er.«
Teir gløddu við, gapaðu? Men
tagdu.

Eg fann koyggjusekkin, kendi
hann beinan vegin og tók hann.
Varðamaðurin leyp til og royndi
stillsliga at troka meg burtur —
Hvat eg hevði her at gera? Hann
hevði sjálvur bjargað hasum pos-
anum!

»Ja, men hetta er koyggjusekkur
mín, eg havi so harðliga fyrri neyð-
ini at fáa hann aftur, gangi í lænt-
um klæðum, kom hálvnakin á land
av skipinum.«

— Hvussu hann kundi vita um
nakað var í tí, og segði? Eg taki
lykilin av halsinum: »Slepp mær at
lesa upp, so skal eg visa tær.« Taki
pappírini, sum liggja ovast á og
vísí honum.

Tá bæði hann meg taka posan í
Guds náðum og fara við honum.
— Eg sá at maðurin var í styllum
mínum, men vildi einki siga, fór
við posanum og læt hann niður í
framskutin á bátinum.

Nú trokaði eg meg framat og
hugdi niður í lastina. Sjógvurin
stóð høgt — men var ikki at kalla
sjógvur longur — evja. Mjølposar
skrednaðir, grýnaposar, og alt rørt
úti av teinum, sum rakaðu niðri,
Har baksaðu menn, sum hingu í
linu av lúkukarminum, uppundir
hendur í evjuni og trílvaðu fyrri sær
við ørmum og beinum, grammir og
illfýsnir, mutaðst við aðrar um
ting, ið fleiri hendur fingi um í
senn og endaði hjá tí sum besta
takið hevði. Viðhvørt kom ein
brennivinskassi uppúr, varð drigin
upp á lúkukarmin. Tá settu teir,
sum linurnar hovdu, fast, brutu
kassan upp og drukku stórar slurk-
ar, kvóðu og reypðu. Teir, sum
hingu gloymdir niðri í evjunum,
hovdu tað ringt, leikaðu øðir:
»Her hanga vit, til spott, gloymdir
og í deyðsvanda, fer nú knáturin

upp er úti við okkum, undir í evj-
uni, og ikki ein dropi at leska seg
við.« Og teir róptu øll tey skem-
darinsorð, teir vistu, eftir teinum
sum vóru í erva. Teir har uppi
virdu einki um hesi røpini, hovdu
ongan skund — ikki oftari enn so
Páll fær røtur...«

Sokkladnir bátar fara aftur til
bygdar. Aðrir rógva bert inn í
fjørøna og leggja upp har, so aftur
at borði eftir meir.

Eg var sloppin við einum báti
inn á urðina. Har var sami gora-
gangurin, sama gramheittin á monn-
um. Meðan bátarnir vóru úti aftur
eftir meir, lögdu varðamennirnir
framat og drógu burturúr rúgvuni
til sín sjálvs, krøsettu tað í urða-
gloprum. Soleiðis rakaði hvør til
sín, brutu allan trúskap, alla æru,
bara fáa.

Eg var ikki ovfarin av tí, eg sá.
Heldur ikki einaførð bátur kom
skundisliga rógvandi frá skipinum
inn á urðina við tveimum monn-
um, sum hovdu verið so grammir,
at teir hovdu kavað í lasta-myr-
uni og komu upp aftur blindaðir.
Hetta var tað vit hovdu sett með-
an vit róku á tí hálva skipinum,
at gerandisdagurin hevði blindað
okkum, vit søu ikki lívið, kendu

Ein undurfull ...

(Framhald frá 2. síðu)

spenningurin so nógvur, at vit
skiftu títt við árárnar, og tað
bleiv røð fyrri livinum, so eina-
ferð rendi skipið so langt í vind-
in, at tað bleiv liggjandi stilt
reiðiliga leingi; tá varð dúgliga
røð, og ein endi bleiv bundin á
ein mann, og tað eydnaðist okk-
um at koma so nær, at maðurin
leyp upp á skipið, áðrenn tað
fekk ferð á seg aftur. Nú vóru
allir glaðir, tí nú legði maðurin
okkum skipið stilt, og vit lögdu at
borði.

Tá ið vit nú vóru komnir um-
borð aftur, hugdu vit í lastina,
um nakar sjógvur var í henni,
men eingin sjógvur var at siggja.
So fóru vit at pumpa, men skipið
bleiv lens beinan vegin, so vit søu
at skipið hevði ongan skaða fing-

bara striðið og streivið á kropp-
inum.

Eg sat so har á urðini og biðaði
eftir bátinum, sum skuldi taka
meg, tá ið hann hevði fingið farm.
Teir skuldu seta meg til stórbýgd-
ina, tí eg mátti geva meg upp fyrri
myndugleikanum og visa pappír-
ini, eg hevði stungið uppá meg úr
koyggjusekkinum.

Nú hevði eg ongan skund long-
ur. Longdist ikki. Kundi vera
burturav her á urðini, onkustaðni
burtur í verðini, ella heima á min-
ari fæðioyggi, alt tað sama, tí nú
hevði eg funnið lívið aftur, fingið
um aftur endan frá barnadög-
unum, sum eg misti tá ið gerandis-
dagurin kom. Nú hevði eg aftur
fingið gávur til at leika lívið, til
at dansa fyrri øllum livandi, fyrri
steini og øllum heimi.

Báturnir kom umsiður og tók
meg við.

Dánjal segði frá, at ein bátur
legði at teimum við skipsborðið og
tók ein koyggjusekk, sum stóð
frammi undir rong: »Teir søgdu
seg elga hann, og veit líka.«

So, ája, tað søgdu teir — sum
tað lystur! svarði eg og læði at.
Og vit sigldu avstað.

HEÐIN BRU.

ið. Tá var klokkan um 8 á morgni
og vit vóru útav Beinivørð.

Øll manningin var nú Gudi
takksom fyrri hesa bjarging, og
allir vóru við á einum máli um,
at hetta var ein Guds makt, sum
hevði ført okkum úr hesum
vanda.

Vit fóru inn aftur á Tvøroyri
eftir kumpas, og so til Havnar at
fáa hana rættaða, áðrenn vit fóru
til Íslands.

Hesin tútur er so klárur fyrri
mær, tí at eg veit, at tað var Guds
almakt, sum var við okkum hesa
ferð. Tað var fyrsta ferð, eg havi
sæð Munkaflesjar, og eg havi
ongatíð verið har aftur.

Petur Joensen.

Jólini . . .

(Framhald frá 1. síðu)

Men nú stundar til jóla, og so
áttu vit heldur at verið glað og
halda jólini, sum tey eiga at halda-
ast — og ikki gera tey til tað, tey
ikkí eiga at vera. Lat tey læra okk
um tað besta. Tí tað er so, ið
hvussu víkir og vendir, at jólini
hava eina merkiliga savnandi
ávirkan á okkum øllum, og tað
skuldi heldur ikki verið so undar-
ligt. Heldur ikki, um vit settu
okkum okkurt fyrri.

Til domis, áttu vit ikki her at
havi eitt organiserað u-landa

hjálpisamtak, hesir stovnar virka
jú í mongum londum, við tí eina
endamáli at veita hjálp til ymsk
útlond, vit hava jú ongan slíkan í
Føroyum. Tað er eingin ivi um,
at tað mundi verið mong, sum
kendu seg glað at verið aktiv í
einum hjálptovni sum hesum, og
mátti hann helst verið skipaður
eftir okkara egna serstøku prinsipp
um, tí okkara víðurskipti vildu
ført við sær. Tað er óneyðugt at
siga, at stórir tørvur er á hjálp
ymastaðni, beinleiðis materielt, —
vit hoyra tað í útvarpi og lesa tað
í bløðum — umframt at veita
kristniboðara — arbeidnum
góðan stuðul.

Ikki so at skilja, at her ikki
fimmast nógvir góðir stovnar, bæði
á einum og øðrum øki, og tað er
als ikki í nakran máta hugsanin
at gera fortæð. — Og hvat ger tað,
um hesar hugsanir verða bornar
fram til jólar, tað koma vist onga-
tíð so mangar idgír fram sum tá,
og tað vil so vera, tað kunna vit
vera samd um.

B. S.

Einki jólaborð uttan SINALCO

Eg ynski kundum mínum eini Gleðilig jól og Gott
nýggjár og takk fyrri tað gamla, sum skjótt er farið.

Alexander Dalfoss

tlf. 3456

— Hann tekur tað væl sum ein
maður?

—Ja, tað ger hann veruliga,
hann gevur konuni alla skuldina.

SOSIALURIN

Útgevni: Føroya Javnaðarflokkur.
Blóðstjóri: Villi Sørensen (ábyrgd)
— Jákup Lindenskov.
Prent: Prentsmiðjan á Heysbreyt.